

невисоких посадах, де гостріша конкуренція і важко бути поміченою. Керівники підвищують не просто цінних людей, а тих, хто наполягає на просуванні, говорить він. Щодо української ментальності, то для неї взагалі притаманний комплекс меншовартості і особливо це спостерігається в заниженій самооцінці серед жінок.

Щоб змінити ситуацію, необхідно підвищити значення жіночої праці, зокрема управлінських якостей для виробничої продуктивності і суспільства загалом. На цьому шляху дуже цікавим фактом є дослідження Данієля Гоулмена, автора книги «Емоційний інтелект: чому він може значити більше, ніж IQ?». Емоційний інтелект — це здатність «мотивувати себе та не піддаватися смутку; впливати на власний настрій, співпереживати та надіятися». Він говорить, що розумові здібності самі по собі не гарантують успіху, а лише поєднання розумових здібностей з емоційним інтелектом. Жінка більш емоційна ніж чоловік і гірше контролює власні емоції, і саме надмірна емоційність часто стає на шляху її кар'єрного зростання. Але дослідження в сфері емоційного інтелекту може змінити існуючу картину дискримінації жіночої праці і допомогти жінці використовувати власну емоційність в сфері управлінської діяльності. Особливо продуктивним застосування емоційного інтелекту може бути у царині розвитку лідерських якостей, які відіграють головну роль у сфері управління.

Шон Рін у своєму дослідженні приводить факт, який може здатися дивним, проте цифри свідчать, що чоловіки не проти, щоб ними керували жінки і багато з них зізналися, що навіть надали б перевагу керівнику-жінці, тому що жінки більше поважають право на особисте життя.

Кучера Т.М.,

к.філос.н., доцент,
ДВНЗ

Київський національний економічний університет
ім. В. Гетьмана

ЛЮБОВ ЯК СКЛАДОВА ГЕНДЕРНИХ ВІДНОСИН

*Заборонити людині любити - це значить
відокремити її від її сутності.*

К. Гельвецій

Любов вважається найпривабливішою моральною силою, однією з найважливіших життєвих цінностей, найглибшим та емоційно насиченим відношенням між людьми. Парадокс любові полягає в тому, що одночасно вона – найпоширеніше, практично всім відоме почуття, та разом з тим, загадкове, таємниче, яке не піддається раціональному тлумаченню.

Жодна свідома людина на Землі не уявляє свого життя без любові. Любов – необхідна складова умова людського щастя. Рано чи пізно, приходить прагнення любити і бути суб'єктом та об'єктом любові.

Любов – це фундаментальна потреба, цінність людини, від якої залежить її повноцінний розвиток, реалізація особистісного та творчого потенціалу, найбільш адекватна людині, особистості форма екзистенції. Завдяки їй кожен відчуває повноту, змістовність, гармонійність життя та причетність усьому сущому. Поза любов'ю не можлива ні адекватна самореалізація особистості, ні ефективна взаємодія з навколишнім середовищем.

Любов як стан душі – надзвичайно багатоманітна за виглядом та інтенсивністю. Любов, починаючи зі спокійного почуття приязні та симпатії, може досягти великої сили і стати пристрасною у вигляді сильного статевого потягу. Любов як висока іпостась чуття може бути натхненником творчості та великих суспільних звершень на користь однієї людини чи багатьох членів суспільства.

Любов як один з головних факторів суспільного життя стає дієвим антиподом відрази та ненависті. Любов – творче начало в усьому, до чого б не торкалося прекрасне крило цієї "вічної" таємниці людського буття. Людське існування потребує одухотворення любов'ю, бо без неї людина може не відбутися.

Сучасні уявлення про любов базуються на тому, що будь-яка теорія любові повинна починатися з питання про сутність людини та її існування. А це питання, в свою чергу, пов'язане з іншим: як подолати свою відчуженість, як вийти за межі власного індивідуального життя та віднайти єднання з іншим.

На думку видатного американського психоаналітика і мислителя Еріха Фромма (1900-1980), "відповідь на проблему людського існування" міститься в досягненні особливого, унікального виду єднання з іншою людиною при умові збереження власної індивідуальності. Саме такий вид міжособистісного єднання досягається в любові, котра об'єднує індивідів, допомагаючи їм подолати почуття ізоляції та самотності. При цьому любов "дозволяє людині залишатися самою собою, зберігати свою цілісність. В любові має місце парадокс: дві істоти стають однією та залишаються при цьому двома".

Любов – це форма відношення до світу в цілому. В своїй роботі "Мистецтво любити" Е. Фромм витлумачує любов як творче, життєстверджуюче відношення людини до людини. "Любов – це активна сила, яка руйнує стіни, що відділяють людину від її ближніх; яка об'єднує її з іншими; любов допомагає подолати почуття ізолюваності та самотності; при цьому дозволяючи їй залишатися самою собою, зберігати свою цілісність" [1, 15].

Заслуга любові не тільки в творчому перегляді світовідчуття, посиленні морально-ціннісного виміру своєї життєдіяльності. Значною мірою істинна її заслуга в творенні людини. Очі кохання бачать у людині

такі її глибини, про які іноді не знає й вона сама. Любов висвічує в коханому його можливості. В існуючому образі коханої людини їй вдається розгледіти її потенційний образ. М. Пришвін писав: "Та людина, яку ти любиш у мені, звичайно, краща за мене: я не такий. Але ти люби і я постараюся бути кращим за себе".

Любов до людини – це ствердження її буття. Коли ми когось любимо, ми хочемо, щоб вона завжди існувала, ніколи не вмирала. В цьому любов протилежна ненависті, що прагне все зруйнувати та знищити.

Любов – це підтвердження іншого, як унікальної, неповторної та єдиної особистості, це сприйняття іншого таким, яким він є, визнання його як абсолютної цінності. Любов – це дбайливе проникнення в загадку іншої суб'єктивності, спроможність побачити в коханій людині її нереалізовані здібності та можливості, вловити тенденції до духовного, інтелектуального та емоційного зростання.

Розкриваючи духовну сутність коханої людини, її неповторність, потенційні цінності, люблячий стикається з особистістю іншої людини як з цілим унікальним світом, що в свою чергу розширює його власний світ. Ці процеси поглиблюють особистість, роблять її душевно тонкою, творчою. "Благодіяння любові не тільки в тому, що вона навіює нам віру в іншу людину, а й у тому, що ми знаходимо віру в себе", – вважав Ромен Роллан. Любов – це не тільки пізнання іншого, а й власне самопізнання, відкриття світу в усій його багатомірності, багатоманітності та багатобарвності.

Література:

1. Фромм Э. Искусство любить. – К., 2009, 223 с.

Лановенко Ю.І.,

к.псих.н., доцент,

кафедра психології

Академії муніципального

управління

ГЕНДЕРНЕ ПЕРЕВИЗНАЧЕННЯ СТРУКТУР УПРАВЛІННЯ

Минув час, коли поява жінки на високих керівних постах викликала подив. Однак, як показує статистика, кадрова структура сучасного суспільства залишається досить патріархальною. Особливо це стосується державного сектору. Для України сьогодні характерно виключно низьке представництво жінок на рівні прийняття рішень як в державному, так і в недержавному секторах зайнятості. Зауважимо, що в Швеції – країні з одним з найвищих в світі показників ступеня участі жінок в економічному і політичному житті, – частка жінок у парламенті досягає 42,7%, У Фінляндії – 33,5%, в Данії, Норвегії, Нідерландах – 36-37% [4].